

[Udenrigsministeren.]

er renten $2\frac{1}{2}$ pct. Tilgodehavender hos unionen forrentes med en fast sats på 2 pct.

Betalingsunionen administreres ligesom de to første betalingsordninger af Baseler-banken for internationale betalinger.

Unionen ledes af et styrelsesråd på 7 medlemmer, der udpeges for eet år ad gangen af OEECs råd efter indstilling fra medlemslandenes regeringer. Styrelsesrådets medlemmer kan genvalges.

Vicedirektør Hartogsohn, Danmarks Nationalbank, er valgt til medlem af styrelsesrådet for den første valgperiode.

Styrelsesrådet skal føre tilsyn med, at betalingsunionen administreres i overensstemmelse med overenskomstens regler, og træffe de i så henseende nødvendige afgørelser. Det er et hovedprincip, at unionen skal være automatisk virkende efter de i overenskomsten nedlagte regler, og styrelsen har ikke mandat til at fravige reglerne eller iøvrigt gribe ind overfor medlemslandenes økonomiske dispositioner. Udover tilsynet med unionens funktioner er det ved en særlig rådsbeslutning pålagt styrelsesrådet at afgive indstilling til OEECs råd i en række tilfælde, hvor medlemslandenes økonomiske forhold kommer til behandling i organisationen. Dette gælder således bl. a. tilfælde, hvor der udvikler sig ekstreme debitor- eller kreditorpositioner indenfor unionen, samt hvor et lands liberaliseringsbestrebelse gøres til genstand for undersøgelse indenfor organisationen.

Betalingsunionen er i princippet oprettet uden tidsbegrænsning, og særlig har man lagt vægt på, at Marshallhjælpens ophør ikke skulle være signalet til unionens opløsning. Tværtimod anses det for at være af den største betydning, at unionen også i fremtiden, når den amerikanske hjælp måtte ophøre, skal være i stand til at formidle den fulde konvertibilitet mellem de deltagende landes valutaer. Organisationens kan selvfølgelig til ethvert tidspunkt træffe bestemmelse om unionens opløsning, og dette skal ske, dersom landenes samlede kvoter som følge af udmeldelser eller af anden årsag måtte være faldet til under halvdelen af det oprindelige beløb.

Et land, der udtræder af OEEC, ophører også at være medlem af betalingsunionen; dersom et land opbruger sin kvote helt eller yder kredit op til kvotegrænsen, har det ret til at udtræde, og hvis et medlemsland ikke i rette tid erlægger de fast-

satte guldbetalinger, skal det udtræde, medmindre organisationen træffer anden bestemmelse herom. Som det vil erindres, vil der eventuelt i et sådant tilfælde kunne ydes landet særlig bistand af hjælpefonden.

Danmarks kvote i betalingsunionen udgør som tidligere nævnt ca. 1 350 mill. kr. Af større betydning end kvotens absolutte størrelse i forhold til de tidligere kreditmarginer er det imidlertid, at der nu er fastsat en bestemt og forholdsvis lav grænse for den kredit, Danmark kan få uden guldbetaling, nemlig ca. 270 mill. kr. Som det var at vente, har Danmark fra begyndelsen været debitor overfor unionen, og man har med rette befrygtet, at den guldfranchise meget hurtigt ville blive overskredet. Således blev der allerede i tiden fra den 1. juni til udgangen af november 1950 trukket 233 mill. kr. på kvoten, og trækket udgjorde ved udgangen af december måned 272 mill. kr.

I januar måned faldt gælden dog noget, og den androg ved februar måneds begyndelse ca. 200 mill. kr.

Det er ikke min agt her at komme ind på årsagerne til denne seneste udvikling. Jeg vil dog gerne fremhæve, at de vareserende rygter om en kroneopskrivning sikkert har øvet en betydelig indflydelse, og jeg vil advare mod at drage forhastede slutninger af et fænomen, som måske desværre kun viser sig at være af kort varighed.

Den europæiske betalingsunion har kun fungeret i godt et halvt år, og det er endnu for tidligt at vurdere dens virksomhed eller udtale sig om dens levedygtighed i den nuværende form. Det må erindres, at betalingsunionen blev planlagt i forventning om en forholdsvis rolig økonomisk udvikling, og at denne forventning jo desværre i de forløbne måneder ikke er blevet opfyldt. Det har vist sig, at der indenfor betalingsunionen hurtigere, end man kunne forvente, har udviklet sig yderliggående debitor- og kreditorpositioner, således havde Tyskland i løbet af få måneder opbrugt hele sin kvote, og det blev nødvendigt at træffe foranstaltning til særlige kreditydelser til Tyskland. På den anden side er lande som England og Frankrig kommet i en udpræget kreditorstilling overfor unionen. Disse problemer vil sikkert blive fremdraget, når betalingsunionens virksomhed i løbet af sommeren bliver underkastet en kritisk gennemgang indenfor organisationen, og der må da tages stilling til, hvorvidt det i lys af erfaringerne og den internationale økonomiske